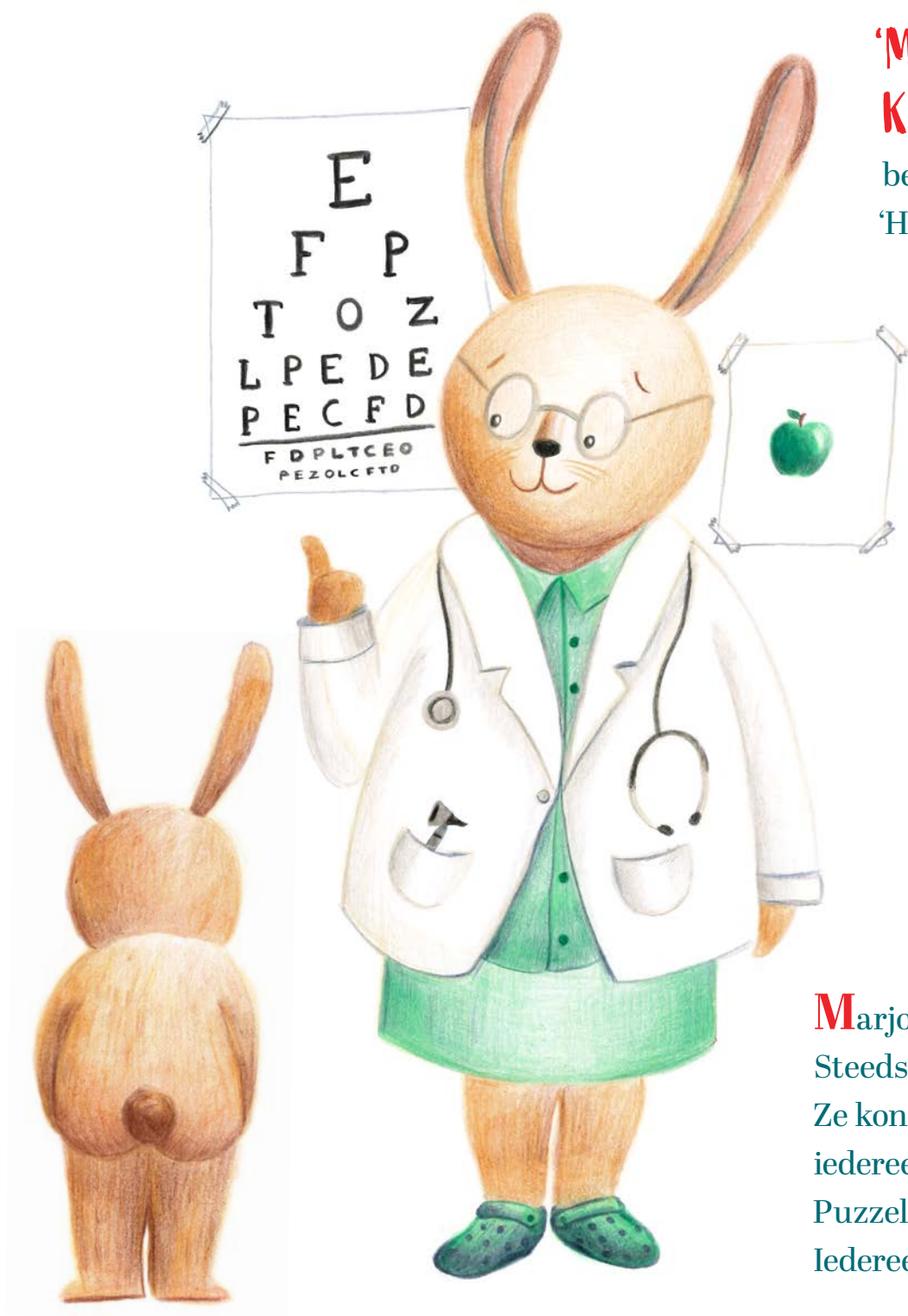

‘Misschien heeft Marjolein buikpijn of komt er een tandje door?’ raadde papa.
Er kwam een dokter langs.
Ze onderzocht Marjolein van kop tot poot.

**‘MARJOLEIN IS
KERNGEZOND,’**

besloot ze.
‘Het gaat wel over.’

Marjolein groeide als kool.
Steeds vaker was ze lief en vrolijk.
Ze kon zo hard lachen dat
iedereen meelachte.
Puzzelen kon ze als de beste.
Iedereen was dol op haar, maar ...

Als Marjolein niet meteen een snoepje kreeg, gooide ze zich op de grond.

**ZE KRIJSTE, SPARTELDE EN BRULDE
TOT HAAR KOP KNALROOD WERD.**

Als ze wilde schommelen, moesten haar broers en zussen meteen van het hobbelpaard.

**MARJOLEIN BEET EN KRABDE EN MEPTTE
EN SCHOPTTE TOT ZE HAAR ZIN KREEG.**

Als Marjolein in een driftkikker veranderde, probeerden mama en papa haar te kalmeren met sussende, lieve, zachte woorden en als die op waren met strenge, harde, boze woorden.

Op een dag hielp geen enkel woord.
De broers en zussen riepen:

‘MARJOLEIN,
STOM KONIJN!’

MARJOLEIN BRULDE.

Het bliksemde en donderde
in het sprookjesbos.

‘Zo kan het niet meer,’ zuchtte papa.
‘We hebben hulp nodig.’

De psycholoog fietste fluitend
naar het konijnenhol.

